

Jakub Bouda

Nečum a střílej

TISKÁRNA K & B

www.tiskarnakb.cz

2015

© Jakub Bouda, 2015

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2015

Typography © J. Tchenda Čerych, 2015

ISBN 978-80-260-8132-6

Tato kniha není krátká. Je jen dobře napsaná.

Hudba pomalu doznívala a šest očí sledovalo, jak rakev zajíždí za plentu. V takových chvílích obvykle vypravěč dodá, že jedno oko nezůstalo suché. Zde tomu bylo jinak. Horst, který právě ztratil matku, slzel, jelikož ve čtrnácti jste sice už ten „hustej týpek, kterej má vlastní buchtu a názor“, ale pořád jste ještě dítě. Obřadník, který už by slzu neuronil, ani kdyby ho za to platili (a oni ho za to platili), se alespoň tvářil sklíčeně. Hanz, který jedním okem sledoval obřad a druhým podstatně víc vchodové dveře, neměl na slzy čas. Jeho obličej vypadal jako vždy. Bez emoce. A pak tu stál ještě Viktor. Držel malého Horsta kolem pláčem zmítaných ramen, hlavu sklopenou na znamení žalu, kterým se však především snažil projevit soustrast synovi. Po slze ani památka.

Když odcházeli z krematoria, popotáhl Horst nosem, rukou si rozetřel po tváři stopy smutku a prohodil do posvátného ticha.

„Jednou zjistím, kdo to udělal. A pak ho zabiju!“

Hanz s Viktorem se na sebe podívali. Oba měli v očích výraz typu „klid, vono ho to přejde“. Pak Hanz odemkl auto a všichni nastoupili.

No a to byl pátek.

Viktor držel v ruce malý spící uzlíček a ve tváři měl výraz dokonalého štěstí. Nebyl sám. Milada taky vypadala šťastně. Unaveně, ale šťastně. S láskou jí oddychující zavinovačku předal a pohladil jí po tváři. Milada se na něj bezky usmála a položila si syna vedle sebe. Potichu zavřel dveře a nechal je oba odpočívat.

Pak už byli všichni doma. Dlouhá léta se cítil stále šťasten, ale zároveň cítil, že se někam vykrádá pohoda. Nedokázal přijít na to kam a proč, ale zároveň si nepřipouštěl, že je chyba v něm. Zatvrdil se, přestával komunikovat s Miladou i okolím, trávil dlouhé zimní večery u počítače a čekal na jaro, aby mohl zmizet s větrem na tváři a motorkou pod sebou. Jezdil. Dlouho, bez konkrétních cílů a často. Nakonec se s Miladou úplně odcizili.

Teď seděl zhroucený v křesle a přemýšlel, zda neměl sílu, nebo chuť s tím něco dělat. Teď už věděl, kde byla chyba, ale nebyl si schopen odpovědět, zda by to, kdyby to šlo, zvládl jinak. Patrně ne. Už je prostě takový. Vystydnutý kus lávy, která se časem začíná drolit. Otřískaný životem, plný křivd, pomluv a ústrků, unavený z přešlapování na místě a z nevyřčených otázek, na které nemohl nikdy dostat odpověď. A už ani nedostane.

Viktor slaným pohledem sledoval svou ruku, jež křečovitě žmoulala řetízek s prsteny. Všechno bylo pryč, jen bolest, která nesnesitelně svírala žaludek a srdce, zůstala. Nedokázal z mysli vytěsnit obraz Miladiny tváře a hrudníku, který byl v pravidelných intervalech zvedán přístroji. Po tváři se mu skoulela další slza, která se majestátně rozprskla na vyleštěném Glocku. Viktor jen nehnutě seděl a pozoroval, jak se další slzy vpíjí do naolejované zbraně. Když nakonec oči vyschly, setřel si hřbetem ruky vlhkost z tváří, řetízek navlékl přes hlavu, pistoli uložil do pouzdra a vstal. Dlouze se zadíval na obrázek usmívající se Milady a sevřel si prsty kořen nosu.

„Tak a co dál?“ položil si řečnickou otázku a olízl si rty. Pak vzal do ruky telefon a vytočil Hanze. Když dotelefonoval, zastrčil mobil do kapsy a nasadil si šátek.

Zíral do zrcadla a pečlivě studoval obličej, který mu oplácel pohled. Vráskám u očí od smíchu, teď již dlouho nepoužívaným, kontrovala horizontální čára na čele. Pod ní do malých štěrbin zúžené oči, které – a tím si byl celkem jist – nevěstily nic dobrého. Prošedivělé strniště na bradě zdatně podtrhovalo Viktorovu náladu. Tvář celkově inzerovala příšernou chuť někoho zabít a s napětím čekala, zda jí dvojnice ve skle dá souhlas.

„Začínají zajímavé časy,“ utrousil, když za sebou zamykal dveře.

Kapitola první

Do přeplněné haly Domu služeb vešel Viktor. Kývnul na pozdrav vrátnému a ten mu na oplátku zasalutoval. Viktor poté rozhodil rukama, což si vrátný vyložil jako dotaz, kde všichni jsou, a kývl hlavou k baru. Viktor na vrátného spiklenecky mrkl a vzal za kliku od baru.

„No že deš,“ kvitoval Viktorův příchod Bert. „Pašenka se mi tady hroutí, protože neví, co s penězma.“

„No to se nedivím, kurvy a drogy má zdarma, tak co by s nima dělal.“

„Ale ne, von to potřebuje rozdělit.“

„A na to potřebuje mě? To rozdělte jako vždycky. Buďte trochu samostatný.“

„Ty poslyš, Viktore,“ obrátil se na Viktora Mesák, „já chápu, že toho máš teď hodně, ale vobčas by ses objevit moh.“

„Di do prdele,“ utrousil Viktor a napil se piva, které mu natočil barman. „Mam doma nezletilý dítě. Musím se vo něj starat.“

„Tak proč se neodstěhuješ sem?“

„Tobě už dokonale mrdlo. Celý město nás sleduje, kdy uděláme nějakou chybu, aby se po nás mohli vozit. A já si nastěhuju dítě do bordelu.“

„Je to Dům služeb,“ uchechtl se Mesák.

„Jo, to je. A nebude to trvat ani hodinu a kluk se bude stěhovat znova, tentokrát do dětskýho.“

„Do čeho dětskýho?“

„Domova, ty vole. Za chvilku by tu byla sociálka. Horst pude do ústavu a já do kriminálu za zanedbání péče. Ty fakt někdy nemáš rozum.“

„No já tě chápu, Viktore, ale tady nám děsně chybíš.“

„A na co mám tebe s Kraťasem? Na parádu?“

„No tak jo, my to nějak zvládnem, ale na rovinu, nikdy si mi jako rodinnej typ moc nepřipadal.“

„No ty mně něco vyprávěj. Tobě utíká stará každej tejden. Votravuju tě někdy já, když za ní kojíš?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Tak mi dej taky trochu prostoru. Vono si to sedne a zas to bude ok. Akorát to bude chvilku trvat.“

Pak se Viktor otočil k barmanovi, poslal mu prázdný půl-litr a prohodil: „Udělej mi ještě jedno, Čendo.“

„Já nejsem Čenda,“ odvětil barman. Pak ukázal na kolegu. „Von je Čenda.“

„Aha, tak sorry. A vy ste bráchové?“

„Ne, žádná přízeň.“

„No tak to mě teda poser.“

„Dej si radši to pivo, jo?“

„Tak jo,“ usmál se Viktor a přitáhl si sklenici blíž k sobě.

Válec se snažil popasovat s obrovským steakem, což byla šichta i pro smečku vlků. Za zády se mu otevřely dveře a do motorestu vešla skupinka v maskáčích. Objednali si pivo a čuměli na Válce. Válec je ignoroval a dál zpracovával flá-kotu.

„Hele,“ prohodil jeden z maskovaných k Válcovi, „to je tvoje motorka tam venku?“

Válec se podíval oknem ven a pak se vrátil ke steaku.

„Seš hluchej, vole? Ptám se tě, jestli je to tvoje motorka.“

„Tam žádná motorka neni,“ odsekl Válec a napíchl na vidličku hroudu hranolek.

„Ty krávo, ten debil ani neví, na čem jezdí,“ pořvával na celé kolo jeden z nich.“

Válec nic. Dál přežvykoval. To mu šlo dokonale.

„Já tě poučím, kamaráde. A zadarmo. Má to dvě kola, tak je to jednostopý. Když je to jednostopý, je to motorka.“

„Vyser si voko,“ zabručel Válec a položil příbor.

„Je to nějaká sračka,“ pokračoval vousáč v maskáčích.“

Válec si utřel ubrouskem z tváře hořčici a postavil se. „Mluvíš vo mně, nebo vo tom čopru?“

„Sračka jako sračka ne?“

„Jo, to jo. To máš recht.“ Pak se Válec otočil a odešel směrem k záchodům.

„Že se na něj nevysereš. Víš, jaký sou to pošuci tihle motorkáři,“ prohodil světlovlasý maskáč.

„Simtě, moc koukáš na televizi. Dyk si ho viděl. Nezmoh se vůbec na nic.“

„Hele, mně do toho nic neni, dělej si, co chceš, ale až ti rozbije palici nohou vod stolu, tak nevolej vo pomoc. Já mám sedmdesát kilo a nemínim se s nim rvát.“

„Řikam ti, že je to sračka,“ zašklebil se vousáč a vyšel před motorest.

Když se Válec vrátil z toalety, už věděl, o co jde. V klidu došel k baru, zaplatil za oběd a vyšel ven. Naprosto v klidu vzal čopra za řídítka a postavil ho zpátky na stojan. Nasadil si helmu, rukavice a nastartoval. Vrhł krátký pohled do motorestu a pozorný pozorovatel by si všiml, že tak nějak pokrčil rameny.

„Viděls to? No viděls to povídam? Ten buzík v kůži byl totálně posranej.“

„Viděl, no. Jenže všichni takový nejsou. Jednou, vole, narazíš.“

„Ale píču. Buzíci to sou.“

Muži v maskáčích vyšli z motorestu. Poplácali se po zádech a rozešli se k nákladákům. Vousáč si ještě zapálil cigaretu a pak odemkl dveře tahače. Když se chtěl nasoukat dovnitř, uštědřily mu dveře dělovou ránu přes rameno. Pak ho jakási blíže neurčená síla vytáhla z trucku ven. Náraz na záda mu vyrazil dech, a když se snažil rozkoukat, aby zjistil, co se stalo, něco mu zastínilo zapadající slunce. Byl to Válec. Vesele se zubil. Vousáč sténal.

„Nebul, vole. Vod buzíka to přece nemůže bolet. Nebo jo?“ Slova doprovodil kopancem. Když se těžká bota, osazená kovovou špičkou, střetla s vousáčovo čěškou, něco slabě křuplo a vousáč zařval.

„Ty zmrde, zmrzačil si mi nohu.“

„No jo. Tak to teď budeš taky jednostopej. Akorát nevím, jestli si čopr, nebo motorka,“ smál se Válec.

Pak mu úsměv z tváře zmizel. Namísto něj se v druhém úsměvu objevila brokovnice. Cvakl závěr.

„Ještě jednou mi zkřížíš cestu, ty vidláku a nebude po tobě žádná stopa. Pak na vousáče opovržlivě plivl, zvedl hlaveň a vystřelil. Na zem dopadla miliarda střepů z oken, světel a zrcátek kamionu.

„Asi vítr, ne?“ utrousil Válec a vydal se za motorest ke svému čopru.

„Do prdele,“ projelo Vousáčovi hlavou, než omdlel hrůzou.

Kapitola druhá

Vzduch nad silnicí se vlnil horkem. Vysoce kvalitní asfaltová směs za miliardy od daňových poplatníků nabírala kapalný stav. Záplaty se vpíjely jedna do druhé a připomínaly tak světový bestseller Padesát odstínů šedi. Motor Viktorova stroje duněl a pneumatiky tiše mlaskaly pokaždé, když se setkaly s odbornou prací silničářů. Ptáci zpívali, kytky smrděly a Viktor klel, když se snažil jednou rukou setřít z brýlí zbytky sebevražedného čmeláka. Když mu konečně zbyl čas, aby se podíval do zpětného zrcátka, bylo už skoro pozdě. Za zády se mu valil šestnáctikolový kolos. A předjížděl.

„Boha, kam se ten vůl sere?“ pomyslel si Viktor a zajel víc ke krajnici. Pro jistotu zatroubil, aby řidiče upozornil na svou přítomnost na silnici. V zrcátku se na něj zašklebil obličej s kšiltovkou amerického baseballového týmu. Další, co viděl, byla už jen ubíhající vojtěška. Pak se přední kolo zaseklo do brázdy a obraz se otočil o sto osmdesát stupňů. Motor ztichnul, což se nedalo zrovna říct o Viktorovi. Ten ječel jako přejetý, kterým v podstatě byl, a sesílal kletby jako africký šaman. Přitom si držel naražená žebra a snažil se přečíst nápis na zadní stěně ujíždějícího kamionu.

„RTR. Tak to sedí,“ skuhral Viktor. „Asi zkratka pro retarda. Počkej, hajzle, až tě chytím. Utrhnu ti hlavu a hodím ti jí do obličej.“

Stroj vydržel až na malé defekty. Zrcátko šlo vrátit do původní polohy, stupačka se ohnula správným směrem a jediným vážným šrámem byl ten, který při pádu vytvořila Viktorova přezka na nádrži. Štír byl na pohled rozpárán ve dvě. Z vojtěšky se splašeně rozeběhly tři srnky, které na desítky metrů zaslechly zaskřípání Viktorových zubů. Poté

Viktor za pomoci všech napjatých svalů postavil čopr a jal se ho tlačit na silnici.

„Za hodinu porada“, svítilo na displeji. Mesák zaklapl telefon.

„Á jé. Viktor je zpět, řekl bych.“

„Děje se něco?“ ptal se Kraťas.

„Řek bych, že zcela jistě. Kdypak naposled Viktor svolával poradu?“

„No právě že už je to dlouho. Tak mi to nepřijde divný.“ Odvětil Kraťas.

„Tobě nepřijde divný nic. A že nás tu chce všechny do hodiny, je podle tebe normální?“

„Jo. Ví, že se tu stejně všici někde motáme.“

„Možná máš pravdu,“ bručel Mesák, „ale spíš ne.“

„Však se to za chvíli dozvíme.“

„Tak určitě.“

Kraťas zvedl hlavu od novin a zadíval se na Mesáka.

„Co na mě tak čumíš?“

„Přemýšlím, jestli si někdy hrál hokej.“

„Nehrál, měl bych?“

„Tak určitě.“

„Jo takhle,“ odpověděl Mesák. „Nějak mi to nedošlo. Teď to říkaj úplně všichni.“

„Všichni, co párkrát narazili hlavou na mantinel.“

„To jako že jsem blbej?“

„Seš fízl. Doplň si tu rovnici sám.“

„Di do prdele.“

„Nemůžu. Za chvíli je porada.“

Mesák jen zavrtěl hlavou a pak dodal. „Jdu radši pro Berta s Pašenkou.“

„Jestli myslíš, že chtěou policejní doprovod z druhého patra, klidně běž.“

„Co tím zas naznačujješ?“

„Že mají oba dva chytrý telefony.“ „No a? To já mám taky,“ ohradil se Mesák.

„Jenže jejich telefony maj i chytrý majitele. Takže určité z té esemesky usoudili, že maj přijít i bez toho, abys jim dělal gardedámu. Teda alespoň, co se Pašenky týče.“

Z Mesáka vyšlo jen rozpačité zabručení. Mezitím se otevřely dveře a do klubovny vstoupil Válec.

„Nazdar šmejdi,“ pozdravil bujaře a skácel se do jednoho z křesel.

Kraťas odložil noviny a usmál se na Válce.

„Nikdy jsem nemyslel, že to někdy řeknu, ale jsem rád, že si tu došel. Tak se aspoň trochu zvedlo kolektivní IQ.“

„Jak to?“ chechtal se Válec.

„Mesák je zas ve formě.“

„No a není von dycky?“

„Voba ste debilové!“ prohodil Mesák a přesunul se k baru. Opřel se rukama o pult a zavolal na Čendu.

„Dej mi pivo, prosím tě.“

„Malý nebo velký?“ optal se Čenda.

„To je fuk, dej mi to třeba do květináče, hlavně dělej.“

Pak se Mesák otočil k Válce s Kraťasem. „A vy dva si vyserte voko. Až zas budete něco potřebovat, pošlu vás do háje.“

Čenda pokrčil rameny a roztočil pípu. O deset vteřin později stál před Mesákem květník s parádní pěnou.

„Ježíši Kriste, je tady vůbec někdo normální?“

„To sis asi splet barák, Mesáku,“ utrousil Čenda a vrátil se ke křížovce.

Chvilku na to dorazil Viktor.

„Nazdar Viktore,“ zahlaholil Válec. „Stává se z tebe hipík?“

„Proč?“

Válec z Viktorovy bundy sundal několik květů vojtešky.

„Jo tohle. No na to hned dojde řeč. Už sou tu všichni?“

„Neni tu Chemik, ale můžu pro něj sjet.“

„Bez Chemika se obejdem,“ řekl Viktor a unaveně dosedl na barovou stoličku.

O deset minut později všichni nevěřicně zírali na Viktora.

„Myslíš, že to bylo naschvál?“ zeptal se Zrzka. „Truckeři většinou tyhle problémy nedělaj.“

„Ty tvoji truckeři jsou banda vylízanejch debilů,“ přisadil si Válec. „Předevčírem sem musel jednoho umravňovat.“

„Ty Válče,“ sondoval Viktor. „Čistě náhodou sis nevším, co to bylo za kamiony?“

„Čistě náhodou sem si ho vyfotil,“ odvětil Válec a podal Viktorovi telefon.

„To je ta podělaná firma,“ řval Viktor. „Cos jim pro Alláha živýho proved? Ten zmrď mě chtěl přejet!“

„No měli nějaký kecy a pak mi jeden z nich shodil na vobědě čopra. Tak jsem mu vytunil tahač a haxnu.“

„Já se poseru. Tohle nám chybělo. Teď abych jezdil v tanku.“

„Tak jim to pojedem vysvětlit, ne?“ vstal ze židle Mesák.

„To pojedem,“ řekl Viktor. „Ale chce to plán a čas. Včas dám vědět. Teď musim ještě něco příšerně důležitýho vyřešit.“

Kapitola třetí

Hanz seděl v křesle, upíjel zelený čaj a pichlavýma očima pozoroval Viktora. Ten kouřil mezitím jeden doutník od druhého a mlčel.

„Hele, Viktore, já mám ticho děsně rád, ale pochybuju, žes mi volal, aby sis měl s kym v klidu pomlčet. Tak co kdybys ze sebe konečně vysypal, vo co de.“

Viktor zvedl hlavu a upřeně se zadíval do Hanzových očí.

„Jo, to máš pravdu, kamaráde. Něco ti potřebuju svěřit. Ale tak nějak nevím, jak začít.“

„Tak to vem od konce, ať máš za sebou pointu a zbytek už snad nějak vyleze sám.“

„Máme v klubu krysu,“ vypadlo z Viktora.

„K tomu tě přivedlo nějaké rozsáhlé hloubání, nebo je to ještě pozůstatek pocuchaných nervů? Ptám se, protože poslední dny si vůbec nebyl v pohodě.“

„Asi z obojího něco. A proto seš tady. Potřebuju s tebou probrat několik postřehů, nehledě na to, že začínám mít pocit, jako by na mě všichni koukali jako na Miladina vraha. Nakonec i u tebe jsem měl naposled pocít, že si mnou nejseš úplně jistej.“

„Ruku na srdce, Viktore, já vůbec nevím, kdo seš a čeho všeho si schopnej.“

„Hanzi!“ přerušil ho Viktor. „Tak se tě zeptam na rovinu. Myslíš si, že jsem nechal Miladu zabít? A řekni mi pravdu, ať už je jakákoli.“

„Viktore, já vopravdu nevím. Tolik věcí mluví proti tobě. Chtěla se s tebou rozvést, možná ti sebrat Horsta, jseš starěj hnusnej ješitnej chlap, máš svý roztodivný nálady, bereš drogy... ne, nepřerušuj mě“ řekl Hanz, když viděl, jak se